

»Kaj pa to pomeni?« je vprašal Oznobin, obrnivši se k Volonskemu.

»Mislim, da je rekel istino!« je odgovoril ta. »Ima res opravke...«

»Da, toda vsekakor je čudno! Kakor bi se bil razžalil.«

»Za to pa nisem odgovoren!« je menil Volonski. »Storil sem vse, kar je bilo odvisno od mene: pohvalil sem sliko. Zakaj bi bil razžaljen?«

»Nemara slika ni tako... dobra? Kaj?« je vprašal Oznobin neodločno, odkritosrčno priznavši, da se on o slikah ne razumi. »Jaz namreč vidim, da je slika podobna, ter pravim: podobna je!«

»Tudi jaz sem rekel, da je podobna; in to je istina!«

Olga Mihajlovna je stala zraven njiju molče, ne vtikaje se v razgovor, potem je neopažena odšla. Lice njeno je kazalo vznemirjenost ter je bilo bledejšje nego navadno.

Jeli so obedovati, in tudi med obedom je ves čas molčala, potem se je obrnila k Volonskemu :

»Me-li sprejmete do šole, Vladimir Aleksjejevič?«

»Z radostjo«, je odgovoril ta.

In kmalu sta stopila na ulico. Že se je delal mrak in po ulicah so hodili prižigalci z lestvicami ter zažigali svetilke. Bilo je vlažno, tlak moker, ona sta korakala nemo nekaj minut.

»Vidva z Ivanom Petrovičem se menda ne razumita prav dobro! ?« izpregovorila je poluvprašajoče Olga Mihajlovna. (Dalje prih.)

Lovec.

V dolini med drevjem zelenim
 Studenček veselo šumlja,
 Kraj njega trop srnic poskočnih
 O mraku se hladnem igra.

Ob lipovem debalu z dvocevko
 Mlad lovec oprezno stoji,
 Ko puško izprožiti hoče,
 Mu srne tuj glas prepodi.

Po strmi uglajeni stezi,
 Ki vodi po bregu od koč,
 Približa se z vrčem prstenim
 Mladenka veselo pojoč.

Ko sklone se k mrzlemu virku
 Zajemat srebrne vode,
 Pozabi na srnice lovec
 In stisne dekle na srce.

Na poti iz senčne doline
 Veselo je lovec zapel —
 Ustrelil res skočne ni srne,
 A srca je ljubico — vjel.